

можливих переваг і втрат при прийнятті рішення або вчиненні дії; неупередженість і зваженість; дотримання вимог рівності перед законом, недопущення утиску прав людини; прийняття рішення або вчинення дій на основі забезпечення публічності та участі особи в цьому процесі; оперативність прийняття рішення або вчинення дії. Такий перелік виділено виходячи з вимог Кодексу адміністративного судочинства України (ст. 2, ч. 2) [1]. Зменшення корупціогенного фактора у процесі виконання таких повноважень може бути забезпечено за рахунок визначення основних умов, строків прийняття рішень або вчинення дій, а також відповідальності за їх невиконання або неналежне виконання [2]. Це дозволить забезпечити цілісність та наступність у застосуванні існуючих норм з регулювання публічно-правових відносин. Разом із тим, запропоновані питання потребують подальшого уточнення та роз'яснення з наступним описом методики прийняття рішень, вчинення дій в умовах дискреційних повноважень.

Список використаних джерел

1. Кодекс адміністративного судочинства України: Кодекс України від 6 липня 2005 р. № 2747-IV. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2747-15>
2. Методології проведення громадської антикорупційної експертизи. Центр політико-правових досліджень. – Режим доступу : <http://pravo.org.ua/ua/news/5226-metodologiya-provedennya-gromadskoyi-antikoruptionsynoyi-ekspertizi>
3. Методологія проведення антикорупційної експертизи : наказ Міністерства юстиції України від 23 червня 2010 р. № 1380/5. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/v1380323-10>
4. Методологія проведення громадської антикорупційної експертизи: загальні засади, за підтримки Програми розвитку ООН, 2012 р. – Режим доступу : <http://ti-ukraine.org/system/files/library/methodology.pdf>
5. Про затвердження Методології проведення антикорупційної експертизи проектів нормативно-правових актів : постанова Кабінету Міністрів України від 8 грудня 2009 р. № 1346. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/1346-2009-вр>
6. Про місцеве самоврядування в Україні : закон України від 21 травня 1997 р. № 280/97-ВР. – Режим доступу : <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/280/97-вр>
7. Тарасенко Т. М. Дискреційні повноваження: загрози та можливості для розвитку місцевого самоврядування в Україні / Т. М. Тарасенко // Аспекти публічного управління. – 2016. – № 6 – 7 (32-33) червень-липень. – С. 77 – 84.

Широков С.Б.

ВИТОКИ ЯВИЩА ПАТРІОТИЗМУ

Події революції Гідності та після неї по новому наповнили реальним змістом значення проявів явища патріотизму у визначальні періоди історії, тому повне та комплексне розуміння цього явища є запорукою вдалої реакції на виклики сучасного мінливого світу.

Існує багато визначень явища патріотизму.

В Енциклопедії державного управління зазначено таке визначення. «патріотизм (грец. πατριώτης — співвітчизник, πατρις — вітчизна) — морально-етичний та політичний принцип, сутність якого полягає в почутті любові до рідного краю, Батьківщини, своєї країни» [1].

Вікіпедія містить таке визначення. «Патріоті́зм (грец. πατριώτης — співвітчизник, грец. πατρις та лат. patria — батьківщина) — громадянське почуття, змістом якого є любов до батьківщини, відданість своєму народові, гордість за надбання національної культури, готовність діяти в інтересах вітчизни та постати на її захист у разі необхідності» [2].

Енциклопедія політичної думки наводить такі визначення патріотизму. «Патріотизм – це любов до батьківщини, яка включає в себе готовність стати на її захист та діяти в її інтересах». «Патріотизм – це швидше почуття, аніж політична ідея, але таке почуття, яке може бути поставлено на службу різного роду переконанням, особливо під час війни» [3].

Академічний тлумачний словник української мови містить таке визначення. «патріотизм, у, чол. Любов до своєї батьківщини, відданість своєму народові, готовність для них на жертви й подвиги. Патріотизм – одне з найбільш глибоких почуттів, закріплених віками і тисячоліттями відособлених вітчизн (Ленін, 37, 1973, 182); Франко був, це безперечно, полум'яним патріотом своєї батьківщини. Його патріотизм подібний до патріотизму Пушкіна і Горького, патріотизму Шевченка і Коцюбинського (Максим Рильський, III, 1955, 272); // перен. Відданість чому-небудь, любов до чогось. Він.. не знав ніякого іншого патріотизму, крім бюрової пунктуальності (Іван Франко, VI, 1951, 162)» [4].

Напевно усі відомі визначення патріотизму не оминають залучення любові до свого складу, пояснюють суть цього явища через його прояви у суб'єкта патріотизму, у носія патріотичних почуттів, тобто зовсім не акцентуючи уваги на витоках та причинах появи цих патріотичних почуттів.

На думку автора, патріотизм має свої витoki та першооснову у прагненні кожної живої істоти до відтворення, які нерозривно пов'язані з боротьбою за виживання своє та свого потомства, з захистом створеного життєвого середовища. Історичний досвід розвитку явища патріотизму [5] вказує на те, що об'єкти патріотизму завжди були саме тим середовищем, яке й забезпечувало перш за все це відтворення. Домінування того чи іншого об'єкту патріотизму на протязі історичного процесу пов'язано лише з розвитком людства у суспільному та індивідуальному вимірах. Домінуючим завжди був той об'єкт, який на цьому проміжку осі часу був найбільш критичним для задоволення життєвих потреб, у граничному вимірі – задля виживання, для більшості населення певної території.

Використовуючи таку логіку, сформулюємо власне визначення патріотизму: «Патріотизм це відповідь на уявлення про квінтесенцію того, що саме забезпечує життєві потреби зараз, буде забезпечувати їх у майбутньому та самоідентифікацію». Усі об'єкти патріотичних почуттів задовольняють критичні потреби суб'єкта, та чим критичніша зараз потреба тим сильніші зараз патріотичні почуття до цього об'єкту.

Список використаних джерел

1. Енциклопедія державного управління : у 8 т. / Нац. Акад. держ. Упр. При Президентові України ; наук.-ред. колегія : Ю. В. Ковбасюк (голова) та ін. – К. : НАДУ, 2011. Т. 3 : Історія державного управління / наук.-ред. колегія : А. М. Михненко (співголова), М. М. Білинська (співголова) та ін. – 2011. – 788 с.
2. Патріотизм // Вікіпедія – вільна енциклопедія. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%9F%D0%B0%D1%82%D1%80%D1%96%D0%BE%D1%82%D0%B8%D0%B7%D0%BC>
3. Енциклопедія політичної думки. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://slovopectia.org.ua/40/53407/261250.html>
4. Академічний тлумачний словник. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://sum.in.ua/s/patriotyzm>
5. Енциклопедичний словник Брокгауза і Ефрона. – Режим доступу: <http://bibliograph.com.ua/bep/96.htm>

Шпітун І.І.

ТРАНСФОРМАЦІЯ СТАТУСУ ПУБЛІЧНОГО СЛУЖБОВЦЯ: ВИГЛЯД КРІЗЬ «ВІКНО ОВЕРТОНА»

Як відомо, «вікном Овертона» (або «вікном дискурсу») прийнято називати концептуальну модель, яка унаочнює межі припустимого спектру думок, що містяться в публічних висловленнях. Для оцінки ідей запропонована шкала: немислимі, радикальні, прийнятні, раціональні, стандартні, діюча норма. Очевидно, що наведена градація може бути застосована як для укладання «синхронного плану» уявлень, вируючих у дискурсі, так і в діахронічному вимірі, при просуванні певної ідеї чи дослідженні її еволюції. Оскільки переважна більшість елементів дискурсу посідає проміжне місце між ідеями і явищами реальності, виникає спокуса відстежити, як саме реалізується трикутник «ідея-слово-явище (процес)». Наприклад, стосовно словосполучення «статус публічного службовця».

«Публічна служба» – відносно нове поняття, яке досить активно циркулює в сегменті наукового дискурсу, пов'язаного із публічним/державним управлінням. Воно вже потрапило до тезаурусу нормативних документів, але ще не стало таким звичним, як «державна служба». Динамізм, властивий поширенню терміна «публічна служба», дозволяє сподіватися виявити рух деякої ідеї.

Багатозначне поняття «статус», при всій різноманітності дефініцій та аплікацій, обумовлених сферами використання, утримує конвенціональний за походженням зміст. «Стан», «становище», «місце» – ці та інші синоніми, через які розкривається «статус», відображають деяку відносність, яка долається домовленістю: явною, мовчазною, чи сформульованою на мові мета-комунікації. Оскільки як «статус публічного службовця», так і «публічна служба» належать до вібруючого дискурсивного поля, є сенс поглянути на них крізь «вікно Овертона», приклавши до них вищезгадану шкалу, щоб спробувати збагнути долю сутностей, означених цими термінами. Очевидно, пошук доцільно поєднати із розглядом